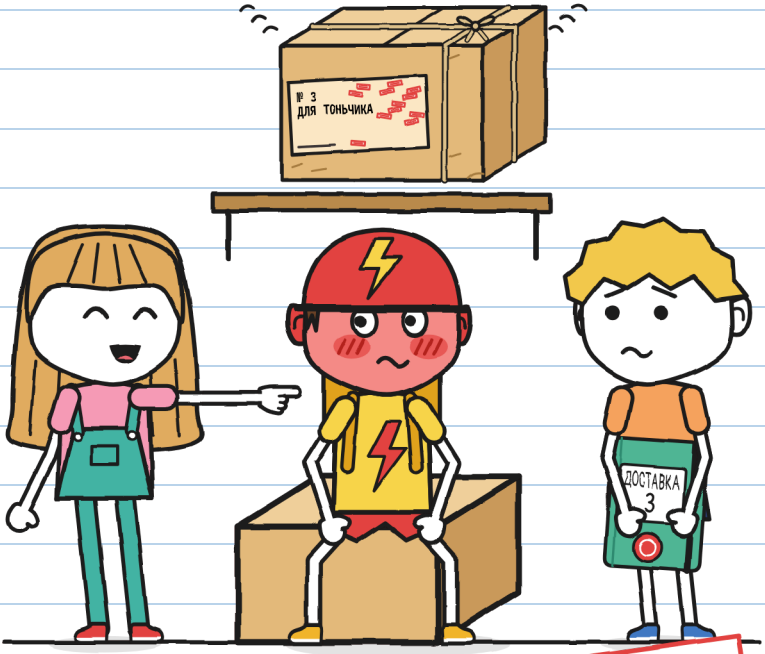
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

LinguAula

(зошит Гуні)

РОЗМІР S
Початковий рівень · 7+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

Текст та ілюстрації: LinguAula

РОЗМІР S · Початковий рівень · 7+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Третя книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається» й «Не відкривати до грому».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден кур'єр не постраждав, поки я писала цю книжку. Червоний — так. —Ю.

І я читаю її першою. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни. Будь ласка.

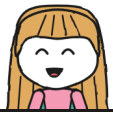
ТІЛЬКИ В КАЗЦІ

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці. Справжня посилка назад не літає. Якщо в тебе справжній велосипед, слухайся сторінки 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Малює те, про що його ніхто не просив. Це його зошит.

Юля. Пише зеленим і підписується Ю. Завжди знає, як допомогти. У цьому й проблема.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно. Червоніє частинами.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

Зоя. З БЛИСКАВКИ. Найшвидша. Вигадує прізвиська.

Бруно. З БЛИСКАВКИ. Один раз проколов колесо. Два роки тому.

Посилка No 3. Дзвенить, коли її ворушать. На етикетці написане лише ім'я.

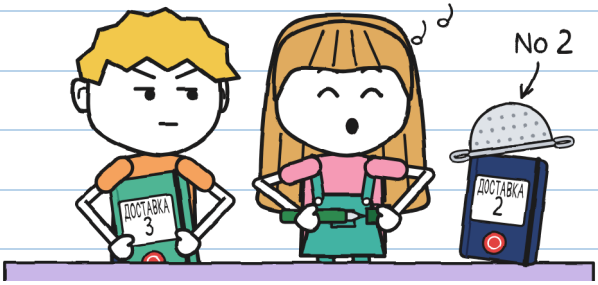

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 3
Гуні

ТАЄМНО.

«Таємно» означає: я читаю першою. І нікому не розповідаю. —Ю.

Зошит No 2 закінчився за одну грозу. Цей зелений, із печаткою крамниці. Я хотів почати першим. Почала Юля.

Я почала, щоб допомогти. Нема за що. —Ю.

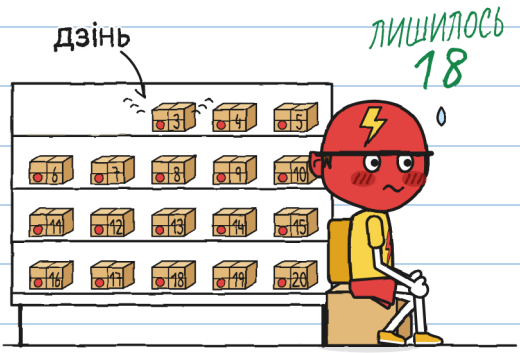
Я не просив допомоги. Юлі байдуже.

РОЗДІЛ 1

Дзінь

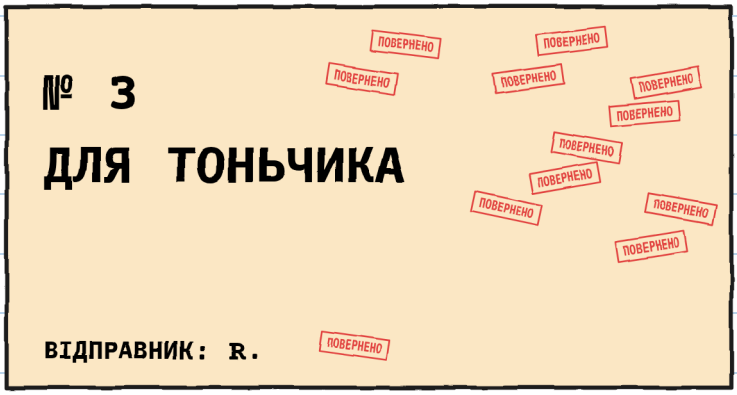
Мара зберігає посилки, які ніхто не зміг доставити. На полиці. Їх було двадцять. Ми з Юлею доставили дві: яйце дракона й насіння, що бігало. Залишилося вісімнадцять.

Тієї грозової ночі ми вже йшли додому. Одна посилка задзвеніла.
Дзінь.

Це була No 3. Тоньо розвозить за десять хвилин. Став кольору шолома.

Без підпису повернені на світанку летять назад на свою полицю. Годиться лише підпис того, хто отримує посилку. На етикетці. Чорнилом, що не стирається. R. — відправник: той, хто їх надсилає.

Юля почала читати етикетку:

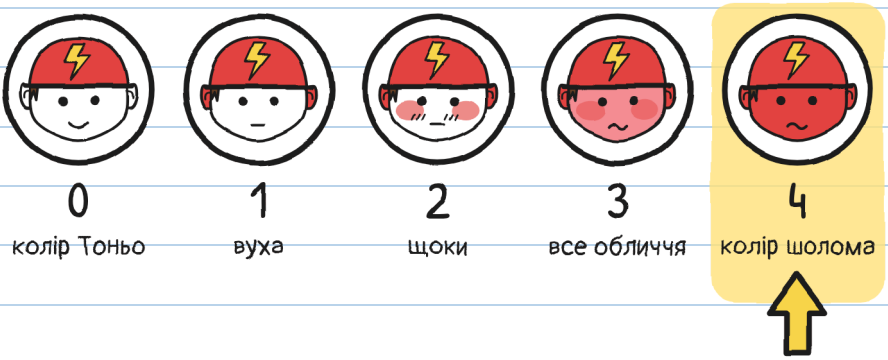
— Для То...

Вона закрила рота. Вона ніколи не замовкає посеред слова. Я глянув на Тоньо. Він червонів.

Я прочитала півслова. Другу половину проковтнула. —Ю.

Бувають люди, що раптом червоніють. Тоньо — ні. Він червоніє частинами. Я це записав.

ЧЕРВОНОМІР ТОНЬО

— Ця посилка може зачекати, — сказав Тоньо швидко. — Вона роками чекає. Ще один день. Або десять. БЛИСКАВКА не поспішає. Вперше хтось із БЛИСКАВКИ таке сказав.

Тієї ночі: 4. Хотіла записати червоним. У мене тільки зелений. —Ю.

— Сьогодні вночі нічого не відкриваємо, — сказала Мара. — І до полиці без дозволу не торкаємося.

Ніхто не торкався. Дзінь пролунав знову. Дзінь.

— Це двері! — сказала Юля.

Коли я чогось не розумію, я складаю список.

ПІДОЗРЮВАНІ ПО СПРАВІ «ДЗІНЬ»

двері

велосипед Тоньо

гумова жабка

№ 3

Жабка невинна. Я її знаю. —Ю.

Я вийшов на тротуар випробувати звуки. Дощ уже перестав.

Відчинив і зачинив двері: скріїп. Подзвонив у дзвінок велосипеда: ДРРРИНЬ! Стиснув жабку: піск.

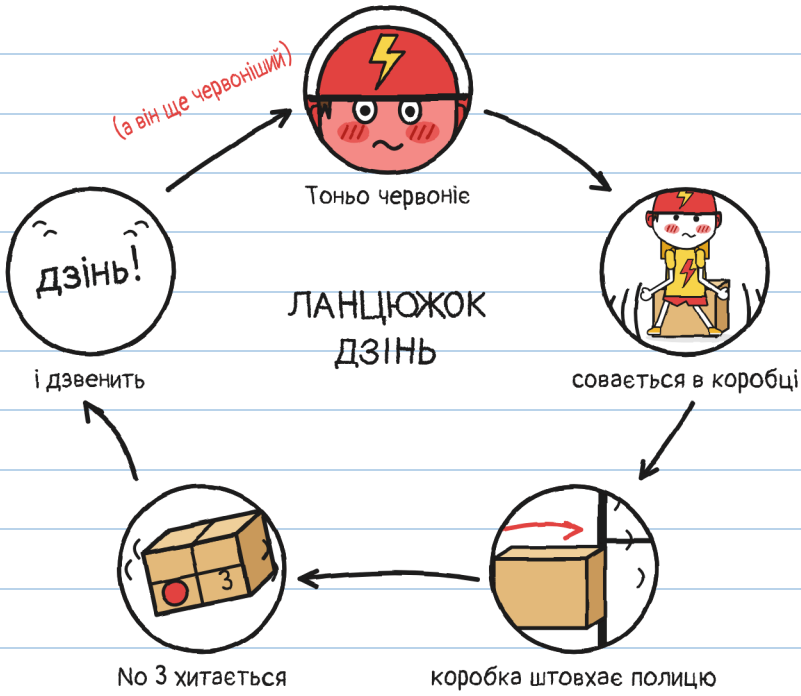

Юля хитала пальцем: ні. Жоден не дзвенів так.

Я зайшов. Тоньо заворушився, сидячи у своїй коробці.

Дзінь.

Я присів. Коробка Тоньо торкалася ніжки полиці.

Це була не магія. Це був Тоньо. Усередині No 3 щось дзвенить, коли посилку ворушать.

Як я. –Ю.

Тоньо вирішив сидіти нерухомо. Його вистачило ось на стільки:

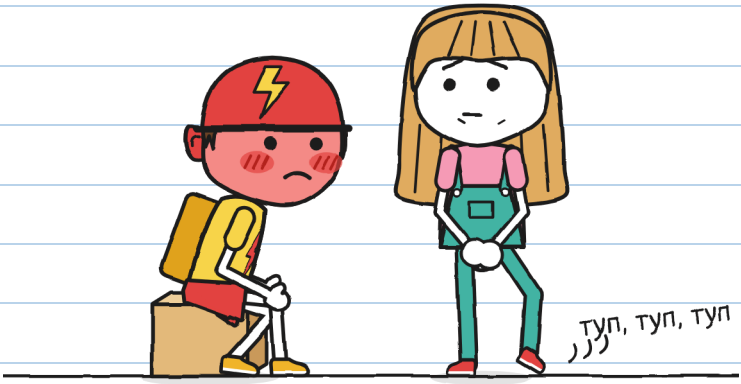

Це було просто запитання. Запитання полиць не штовхають. —Ю.

А це — штовхнуло.

— Це був я, — сказав Тоньо, дивлячись на свої кросівки. — Малим.
Він сказав це дуже тихо. Жабка почула краще за мене.

Юля розкрила рота. У неї було багато запитань. Тоньо все дивився на свої кросівки. Юля глянула на нього й закрила рота.

— Більше не питаю, — сказала Юля.
Це їй дорого коштувало. Вона ворушила ногою.

Запитань, яких я не поставила: дев'ять. Вони в мене записані. —Ю.

— А чому ви її ніколи не віднесли? — запитав я в Мари.

— Дванадцять разів носила. Подивись на етикетку: ні вулиці, ні номера будинку, ні прізвища. Я пробувала з усіма Тоньчиками, яких знайшла.

ТОНЬЧИКИ МАРИ

1. Канарка.
(Наступила на етикетку. Не рахується.)

2. Дон Антоніо, ~~71~~ рік.
(«Мені б хотілося».)

3. Човен на каналі.
(Рук немає.)

— А Тоньо? — запитала Юля.

— Тоді я ще не знала Тоньо, — сказала Мара, дивлячись на нього. — Ніхто не сказав мені, як його звали малим.

Мара дістала з-під прилавка фіолетову хустку.
Накрила No 3. Як клітку папуги, коли він спить.
Відсунула коробку Тоньо від полиці на дві п'яді.
— Ось так. Тепер можеш крутитися.

Тоньо міг поїхати. Велосипед стояв біля дверей.
За десять хвилин він міг об'їхати район.
Він знову сів.
Не знаю чому. Записую все одно. У його коробки немає спинки, щоб притулитися. Я намалював йому одну.

Спинки тобі ніхто не замовляв. —Ю.

Коли зачиняли, Тоньо був останнім. Він застібав шолом.

— Маро. Завтра прийду поговорити про посилку. Наодинці.

— Ці двоє — з крамниці.

Тоньо глянув на нас.

— Ці — добре. Але нікого з БЛИСКАВКИ.

Посилка була для Тоньо. Лишалося дізнатися, чи хоче він її.

Я вже знаю, як йому допомогти. —Ю.

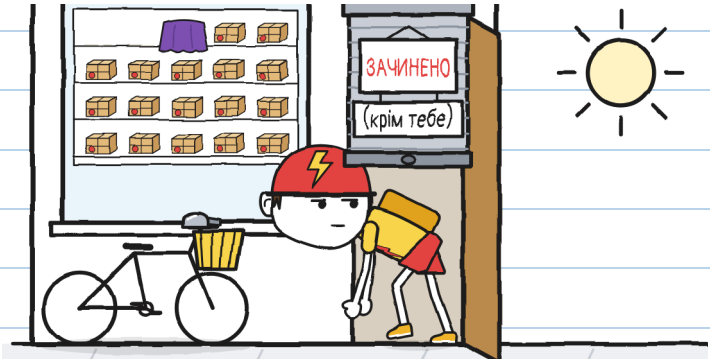
Саме це мене й турбує.

РОЗДІЛ 2

Я не казав «так»

По неділях крамниця зачинена. Мара залишила жалюзі напівпіднятими. Повісила табличку: ЗАЧИНЕНО (крім тебе).

Тоньо прийшов об одинадцятій. Перш ніж зайти, глянув в обидва боки вулиці. Як перед тим, як переходити дорогу. Нікого з БЛИСКАВКИ не було.

Ми прийшли о пів на одинадцяту. Про всяк випадок. —Ю.

Мара поставила No 3 на прилавок. Зняла хустку. Заговорила так, ніби читала оголошення:

— Посилка номер три. Для Тоньчика. Це ви?

— Було.

— Мені цього досить. Ви її хочете?

Тоньо подивився на коробку. Коробка нічого не сказала.

— Я не казав «так».

— І «ні» ви теж не казали.

— Я казав: «Я не казав „так"».

Три фрази, щоб не підписувати. Я їх порахувала. —Ю.

Тоньо схопив коробку, як гарячу каструлю.
Зважив її. Покрутив. Підніс до вуха.
Трохи потряс.
Дзінь.
Він швидко її відпустив.

— А якщо він забере посилку? — сказала Юля.
— Одну ніч удома в Тоньо — і вона доставлена.
Це логічно.
— Штамп повернення працює не за логікою, — сказала Мара. — А за чорнилом.

ЧИ ЦЕ ВВАЖАЄТЬСЯ ДОСТАВКОЮ?		
	Подивитися на неї	НІ
	Схопити її	НІ
	Забрати додому	НІ
	Підписати етикетку чорнилом, що не стирається	ТАК

Штамп і я думаємо по-різному. —Ю.

— Юле, Гуні: ця доставка ваша, — сказала Мара.

— Як і та, із громом. Три умови.

Вона порахувала їх на пальцях:

1. Ви не відкриваєте коробку. Етикетка лишається приклеєною.
2. No 3 виходить із крамниці, лише якщо Тоньо попросить.
3. Підписує той, хто отримує, якщо хоче. Без підпису посилка на світанку повертається. Нічого страшного.

— А якщо він не захоче ніколи? — запитала Юля.

— То ніколи.

«Ніколи» — не дата доставки. —Ю.

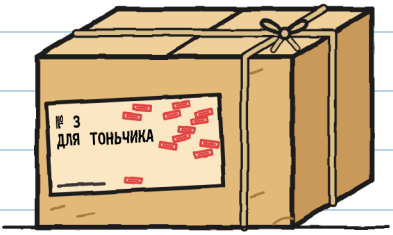
Тоньо довго мовчав. Юля виміряла час: чотири хвилини. Для БЛИСКАВКИ це майже півдоставки.

— Беру її з собою, — сказав Тоньо. — Закриту. Подумати. Поки що.
— Це просите ви? — запитала Мара.
— Прошу я.

Я записав, як виходить No 3. Так ніхто не міг це заперечити:

ЛИСТОК ВИДАЧІ

- [x] Коробка: закрита
- [x] Етикетка: приклеєна
- [x] Просить: Тоньо
- [ ] Підпис: ще ні

Надворі Тоньо поклав No 3 у кошик свого велосипеда. Відпустив. Воно задзвеніло: дзінь.

Він глянув на кермо й дзвінок БЛИСКАВКИ. Здавалося, він щось згадав.

— Що? — запитала Юля.

— Нічого.

Тоньо пішов пішки, ведучи велосипед у руці. Він ніколи не ходить пішки.

«Нічого» було «чимось». Треба йому допомогти. —Ю.

Від дверей я побачив два велосипеди БЛИСКАВКИ на розі.

— Тоньо! Що в тебе в кошику? — гукнула дівчина. Її коса сягала пояса.

— Доставка.

— Для кого?

— Для клієнта.

Він не збрехав. Перш ніж відповісти, повернув коробку. Етикетка дивилася на нього. БЛИСКАВКА її не бачила.

Тепер розумію, що значить «нікого з БЛИСКАВКИ». —Ю.

Тієї ночі я залишив жалюзі в кімнаті піднятими. Я живу навпроти крамниці. Хотів побачити, чи повернеться No 3.

— Гуні? — сказала мама з коридору. — Чому ти не спиш?
— Стежу за посилкою.
— Ну добре. Але стеж у піжамі.

Я теж хотіла стежити. З мого вікна видно двір. —Ю.

На світанку було чутно No 3.

Дзінь, дзінь, дзінь.

Потім він з'явився над дахами. Не поспішаючи. Дзвенів, як візок із морозивом. У трьох вікнах засвітилося. Загавкав пес. No 3 влетів у віконце над дверима. Мара залишає його відчиненим саме для цього.

Після школи ми пішли до крамниці. No 3 був на своїй полиці. Мав ще один штамп: тринадцять.

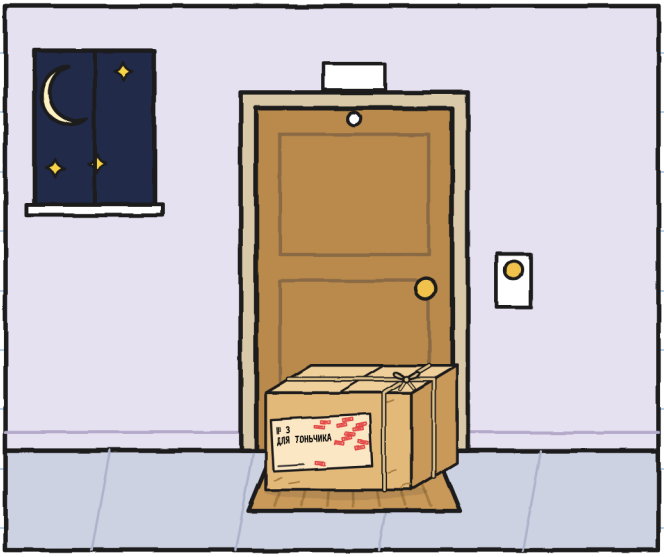
— Це не покарання, — сказала Мара. — Це правило. Ніхто не підписав: вона повертається.

Тринадцять штампів. Ще кілька — і коробки не буде видно. —Ю.

Тоньо прийшов о п'ятій двадцять, після доставки. Про No 3 він не питав. Того ранку чув, як вона пролітала над його будинком.

Я цього не бачив. Мені розповів Тоньо:

ЩО РОЗПОВІВ МЕНІ ТОНЬО

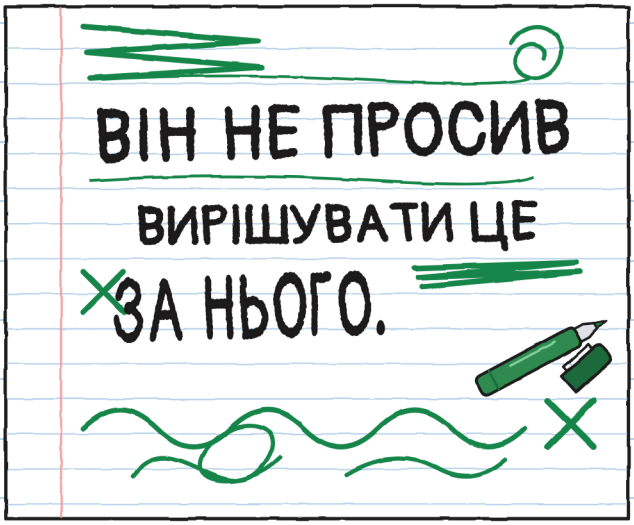
— Я залишив коробку на всю ніч на килимку біля дверей.

— А чому не заніс? — запитала Юля.

— Удома багато хто вже звє мене Тоньчиком.

— Одним підписом усе владнається, — сказала Юля, коли Тоньо пішов. — Одним. Це дві секунди. Я виміряла на своєму.

Я відкрив зошит. «Зелений не закриє моєї фрази», — подумав я. Я написав ручкою, сильно натискаючи:

Я прочитала. Не згодна. Поки що. —Ю.

У мене є інша ідея. Не дивись на мене так. —Ю.

РОЗДІЛ 3

Автографи

У вівторок я вийшов зі школи. На тротуарі біля крамниці стояв стіл. На ньому була жовта скатертина до самої землі. Була табличка Юлиним почерком. А посередині щось накрите.

— Це пюпітр, підставка, щоб зручно розписуватися, — сказала Юля. — Я збираю автографи: підписи на згадку.

— Відколи?

— З учора.

На пюпітрі лежав аркуш із лініями. Унизу — віконечко, вирізане ножицями. У скатертини було таке саме, якраз під ним.

Я підняв куточок скатертини. Пюпітром був No 3, покладений набік. Крізь віконечка було видно його етикетку, повернуту догори.

ЯК ЦЕ ПРАЦЮЄ

1. Аркуш із віконечком.

2. Скатертина з отвором.

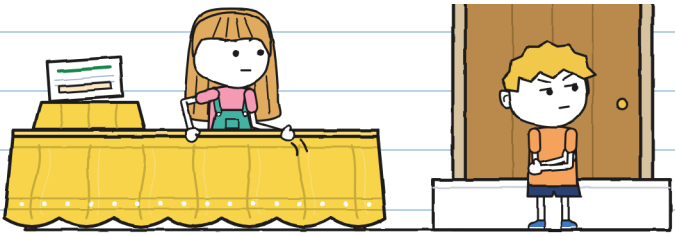
3. Етикетка No 3, тією частиною, де порожньо.

4. Хто розписується у віконечку... розписується на етикетці.

— Моїм маркером, — сказала Юля, щасливо, тихо. — Чорнило не стирається. Завтра No 3 не повернеться. Тоньо дізнається, коли побачить. Сюрприз!

— Тоньо не просив виносити No 3 з крамниці, — сказав я. — Умова друга.
— Він ще буде вдячний.
— А Мара?
— Розмовляла по телефону. Я сказала: «Стіл для автографів». І це правда.
— А люпітр?
— Про це вона не питала.

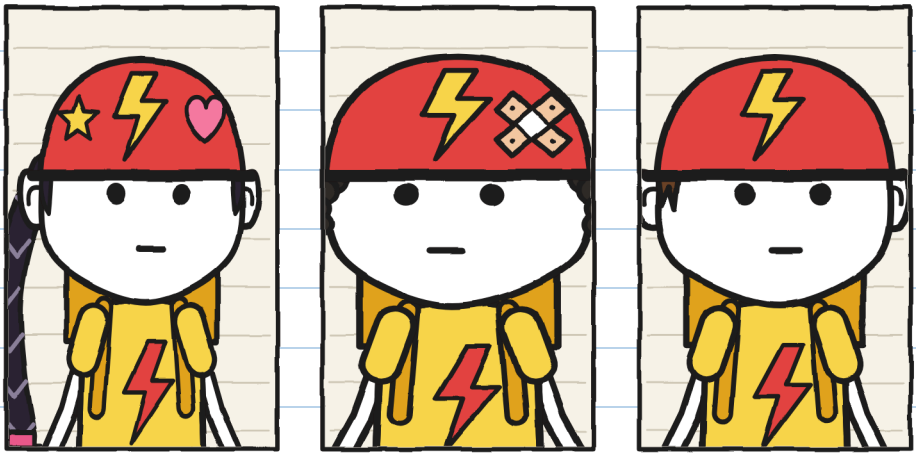
Я нагадав їй про Флору й восьму насінину. Юля не дала Флорі підписати завчасно.
— Це не те саме. Та доставка була не готова. А це швидше.
— Роби ти. Я — ні.

Він сів на сходинку. Дуже серйозно. Нічим не допоміг. —Ю.

БЛИСКАВКА проїжджає нашою вулицею о п'ятій десять. Їх троє, один за одним.

КАРТКИ БЛИСКАВКИ

ЗОЯ, «Ракета»:
найшвидша.
Вигадує прізвиська.

БРУНО, «Прокол»:
один раз проколов колесо.
Два роки тому.

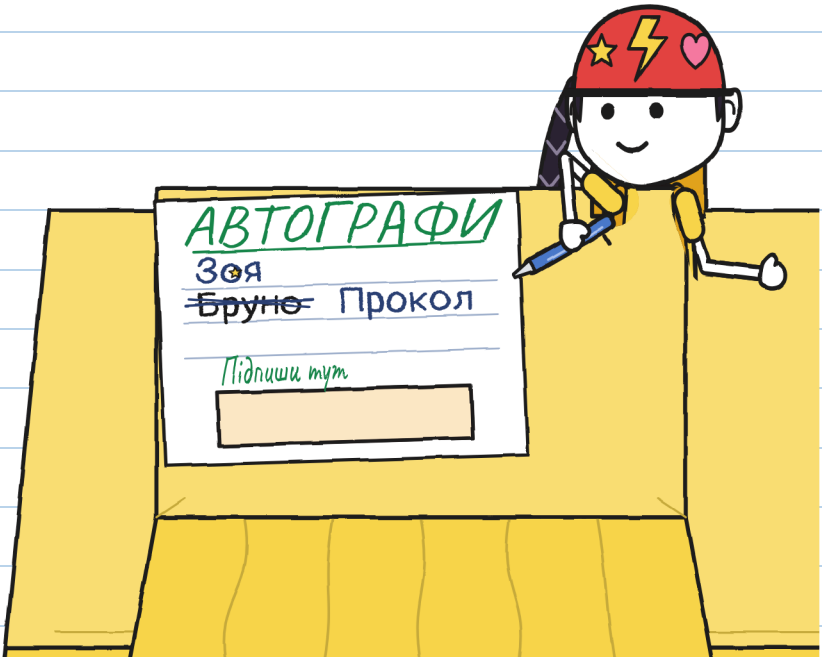
ТОНЬО:
без прізвиська.
Поки що.

— Автографи? Наші? — сказала Зоя.
Загальмувала й зійшла з велосипеда.

У них ще ніхто ніколи не просив автографа. Тому й спрацьовує. —Ю.

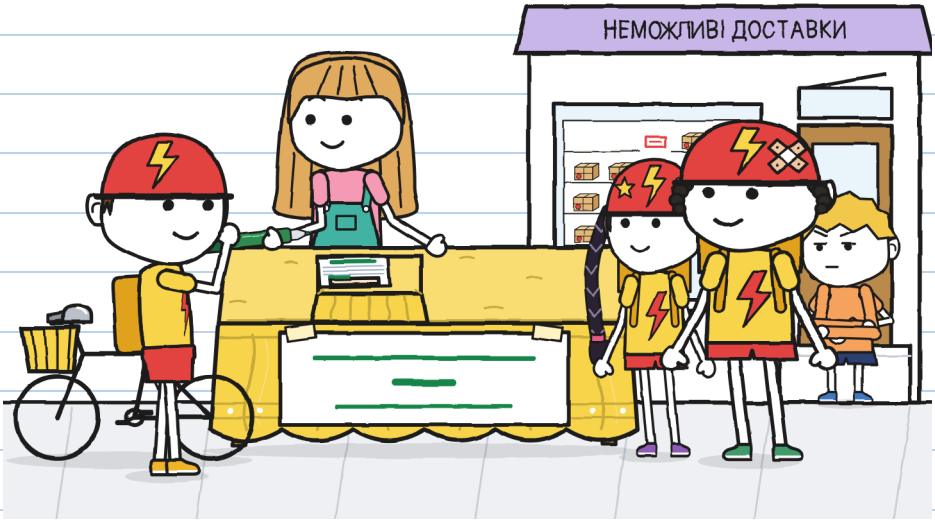
Зоя розписалася першою, із зірочкою в літері «о». Бруно написав «Бруно». Зоя закреслила ім'я й написала «Прокол».

— У БЛИСКАВЦІ прізвиська не знімають, — сказав мені Бруно, не ображаючись. — Я один раз проколов колесо.

Тоньо сидів на велосипеді. Дивився на стіл, як у неділю на No 3.

— Твоя черга, Тоньо, — сказала Юля. — Тут унизу, у відміченому місці. Найкраще місце.
Вона дала йому свій зелений маркер.
У Тоньо вперше просили автограф. Він зліз з велосипеда й випростався.

Зі сходинки я бачив усе. «Це не моя справа», — думав я. І мовчав.

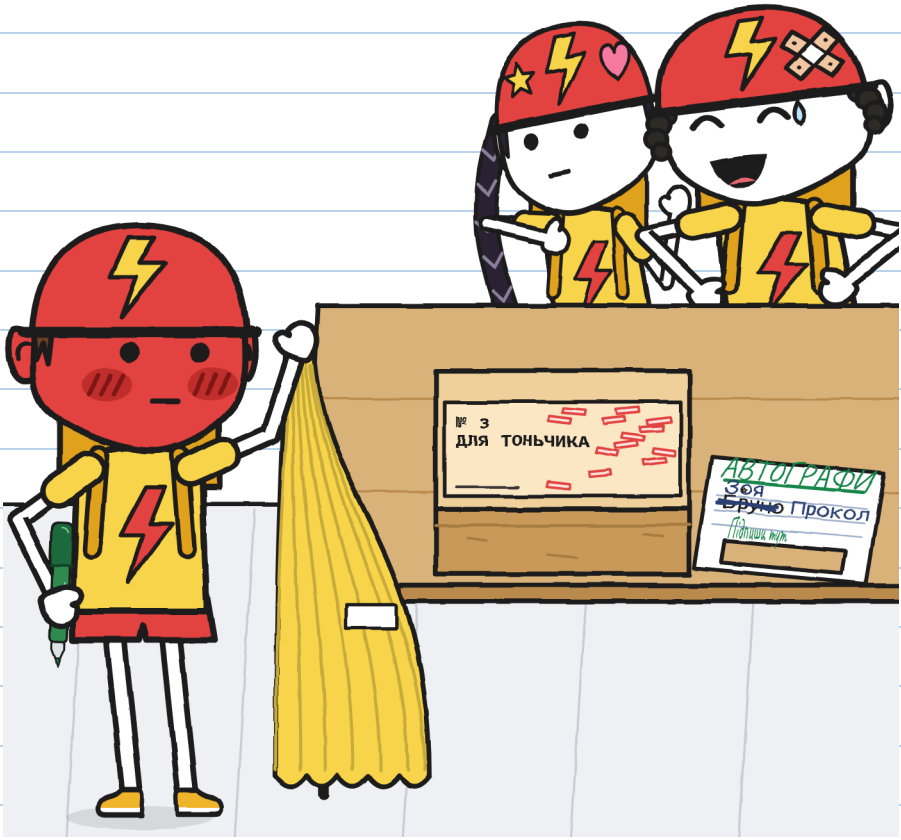
Я підвівся.

— Тоньо, зач...

Я спізнився. Тоньо різко присунув люпітр. Він хотів розписатися. Під скатертиною щось задзвеніло:

Тоньо підняв скатертину.

— «Для То-нь-чи-ка», — прочитала Зоя повільно, задоволено.

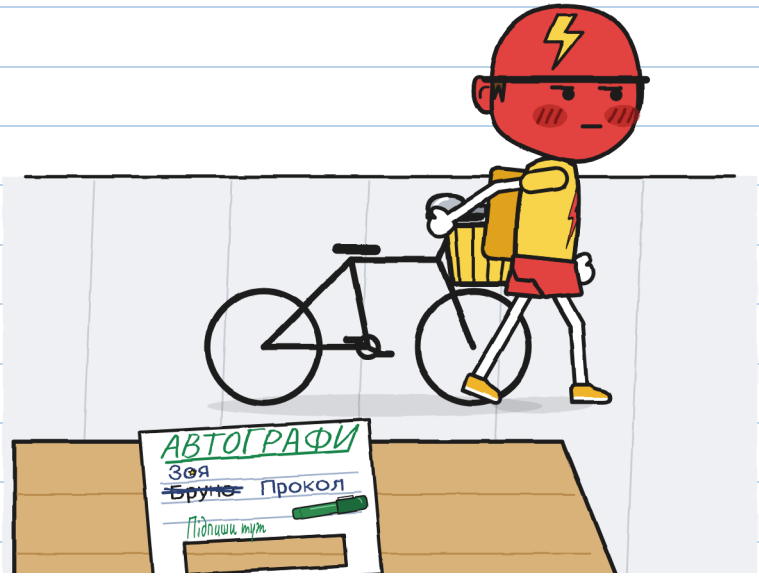
— Тоньчика? — сказав Бруно. Він засміявся.

Зоя не засміялася. Зоя думала.

Тоньо не закричав. Повільно закрив маркер. Поклав його на аркуш. Непідписаний.

— БЛИСКАВКА пасток не підписує.

Він пішов пішки, ведучи велосипед за кермо. Ніхто за ним не пішов.

Він був кольору шолома. Це був не червоний від сорому. Це був червоний від гніву.

На червономірі немає цифри для цього. —Ю.

Мара вийшла з фіолетовою хусткою. Не питала, хто виніс посилку. Глянула на порожнє місце на полиці, на стіл і на Юлю.

Накрила No 3 і підняла на руки.

— Ця посилка не доставлена, — сказала вона Зої й Бруно. — Що написано на етикетці — справа Тоньо.

Вони поїхали, не подзвонивши.

Я допоміг Юлі зібрати скатертину, табличку й аркуш. Два підписи й діра. Я не сказав «я ж казав». І «нічого страшного» не сказав. Страшне було.

— Ти нічого не зробив, — сказала Юля.

— Я попередив пізно. Міг раніше. Або зателефонувати Марі.

Юля зайшла й усе розповіла Марі без допомоги. Віконечко, скатертину, полицю, телефон.

— Тоньо розкажеш ти, — сказала Мара.

У середу Тоньо проїхав о п'ятій десять. Не загальмував. О п'ятій двадцять повернувся. Проїхав утретє. Юля стояла посеред тротуару з папірцем.

ВИБАЧЕННЯ

Я винесла твою посилку.
Я хотіла тебе обдурити.
Я показала твою етикетку іншим.
Пробач.
—Юля

Тоньо прочитав папірець, сидячи на велосипеді.
— Добре. Я прочитав.
— Ти мені пробачаєш?
— Я сказав, що прочитав.
Того вечора Тоньо до крамниці не прийшов. Його коробка лишилася порожньою.

Я підписалася повним ім'ям. Це мінімум. —Ю.

РОЗДІЛ 4

Маленький велосипед

У четвер Тоньо зайшов у крамницю. Він не дивився в обидва боки вулиці. Під пахвою ніс велосипед.

Це був не його велосипед. Або його: дитячий.

— Із неділі я думаю про дзінь, — сказав Тоньо. — Здається, я пам'ятаю цей звук. Хочу перевірити, чи не помиляюся.

— Хочу відкрити No 3. Не тут: з вулиці видно.

Мара повела нас у підсобку, у задню кімнату.

— Відкрити — не підписати, — сказала вона. — Без підпису вона повернеться на світанку.

— Можна лишитися? — запитала Юля.

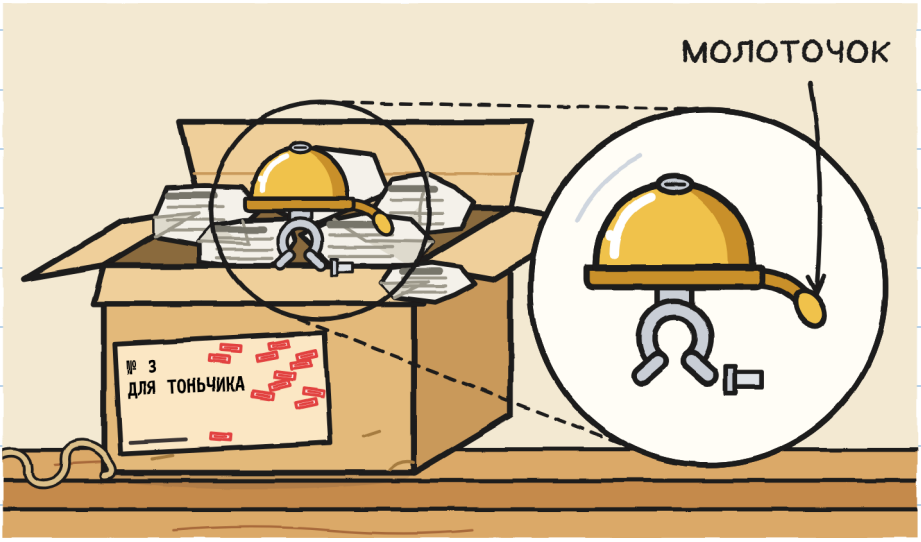
Саме запитала.

Тоньо довго не відповідав.

— Нічого не чіпати.

— Коробки не чіпаю. І про це не говорю.

Тоньо розв'язав мотузку. Усередині був старий газетний папір. Він рвався сам. А між папером...

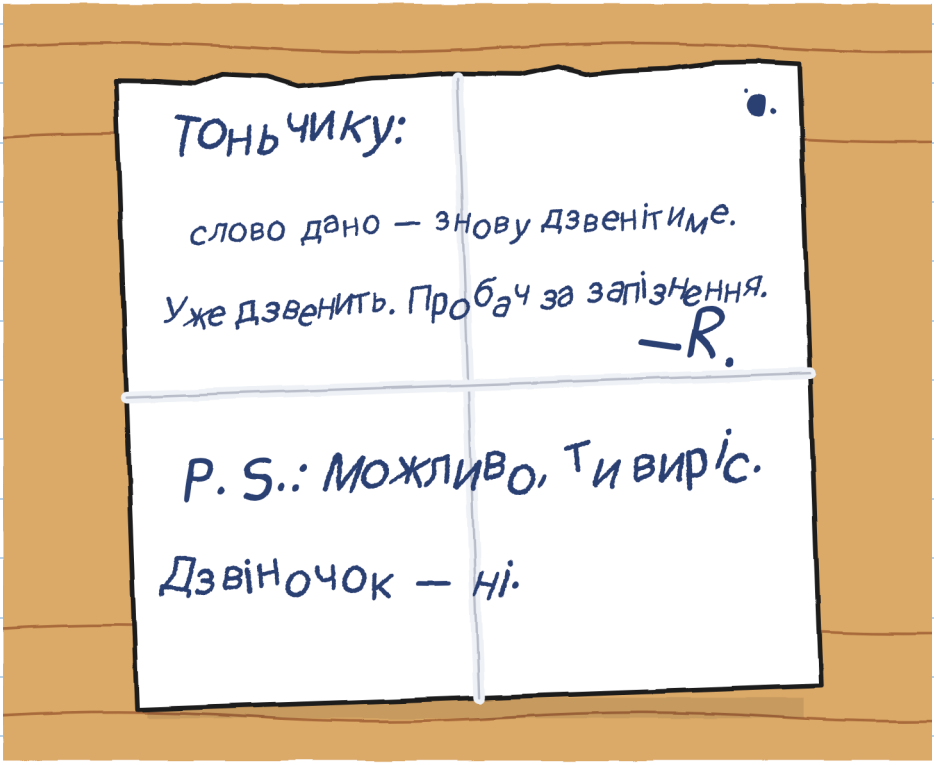

Велосипедний дзвіночок, маленький і золотистий. Пружинка підкидає молоточок. Якщо його трусити, він дзвенить.

No 1 кусався. No 2 бігав. No 3 тільки дзвенить.

Ні дракона, ні лап. Дзвіночок. Мені подобається. —Ю.

Під ним була записка, складена вчетверо.

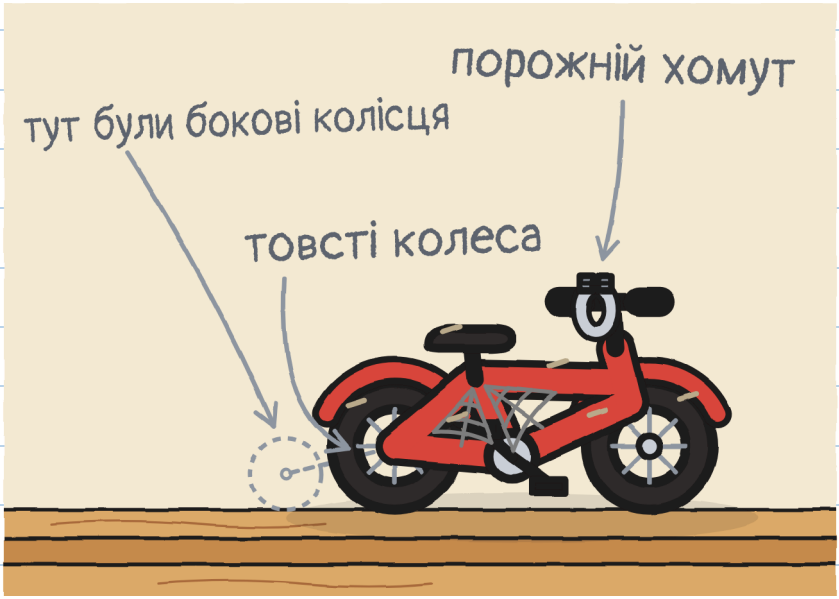

Тоньо двічі її прочитав.

— Який поганий почерк, — сказав він. І довго мовчав.

R. виконує обіцянки із запізненням. Так сказала Флора. А НАСКІЛЬКИ — не сказала. —Ю.

Тоді Тоньо поставив маленький велосипед на стіл.

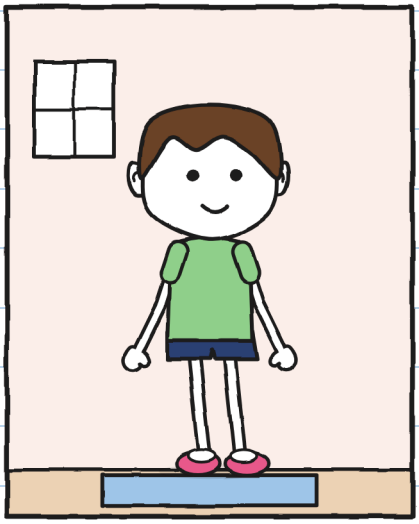

— Він був мій. На ньому був цей дзвіночок, закріплений хомутом. Одного дня дзвіночок перестав дзвеніти: клац. Хтось сказав: «Дай його сюди, Тоньчику. Я полагоджу й верну».

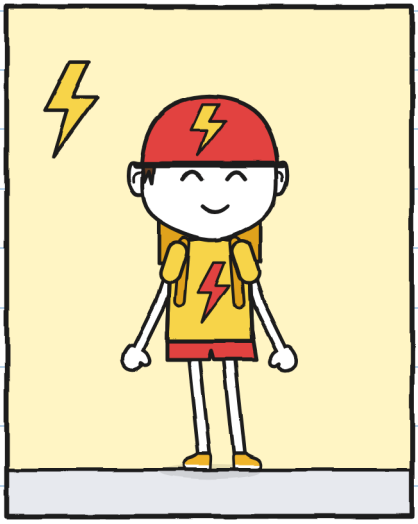
— Хто? — спитала Юля, не втримавшись. Вона затулила рота.

— Обличчя не пам'ятаю. Дзвіночок пам'ятаю. І що я довго чекав.

— Удома мене звуть Тоньчиком, — сказав Тоньо.
— У БЛИСКАВЦІ — Тоньо. Я сам написав це в картці першого дня.
— А що поганого в Тоньчику? — запитав я.
— Нічого. Доки це не каже Зоя. У БЛИСКАВЦІ прізвиська не знімають. Подивись на Бруно.

ВДОМА: Тоньчик

У БЛИСКАВЦІ: Тоньо

— Бруно називав мене Тоньчиком шість разів із вівторка, — додав Тоньо.
Юля зіщулилася у своєму кутку.

— Ти ще вміщаєшся? — запитала Юля.

Не втрималась.

Мара опустила велосипед на підлогу. Тоньо сів.

Вміщався. Більш-менш.

Мара видала звук, майже сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

Червономір: О. Записую, бо воно теж рахується. —Ю.

— У тебе на велосипеді вже є дзвінок БЛИСКАВКИ, — сказав я. — Ставити цей дзвіночок не обов'язково. Можеш зберегти його. Або дати йому повернутися.
— Я знаю, — сказав Тоньо. Але подивився на мене. Здавалося, він чує це вперше.

Юля одинадцять хвилин мовчала, слухаючи, з прибраним маркером.

11 хв

Одинадцять хвилин. У мене заснув язик. —Ю.

— Хочу випробувати його сам, — сказав Тоньо. Вийшли Мара, Юля і я. Тоньо зачинив підсобку.

Щоб не підслуховувати, Юля перейшла на інший бік крамниці, а я малював. У сидіння Тоньо вже є балдахін: дах із тканини. Чути було однаково.

Дзінь.

Це був той самий дзінь, що й у суботу. Потім ще один. А потім жодного, довго.

Тоньо вийшов. У руці в нього був дзвіночок, а коробку він ніс під пахвою.

— Беру її до завтра. Непідписаною.

— На світанку вона повернеться, — сказала Мара.

— Нехай повертається. Хочу мати її одну ніч.

— А якщо Тоньо залишить дзвіночок поза коробкою? — запитав я.

— Такого я ніколи не пробувала, — сказала Мара.

— І не збираюся о сьомій ранку.

Тоньо поклав дзвіночок і записку в коробку.

До завтра лишилося чотирнадцять годин. Я їх порахую. —Ю.

У п'ятницю моя вулиця знову задзвеніла: дзінь, дзінь, дзінь. Повернення No 14.
Те, що було напередодні ввечері, я не бачив.
Мені розповів Тоньо:

— Цього разу No 3 ночував на моїй тумбочці. Не на килимку. На світанку бився об скло. Я відчинив йому вікно.

Він відчинив вікно посилці. Який ввічливий. —Ю.

Я намалював обидва велосипеди Тоньо поруч. На теперішній додав дзвіночок. Виходить добре. Юля приклеїла папірець на намальований дзвіночок.

раніше тепер

Вона мала рацію. Мене це трохи дратує.

РОЗДІЛ 5

Наодинці

У п'ятницю надвечір No 3 був на своїй полиці. Мав чотирнадцять штампів. Тоньо дивився на нього здалеку, сидячи у своїй коробці.

Юля вже два дні щось готувала. Мені стало страшно.
Це був аркуш із двома варіантами.

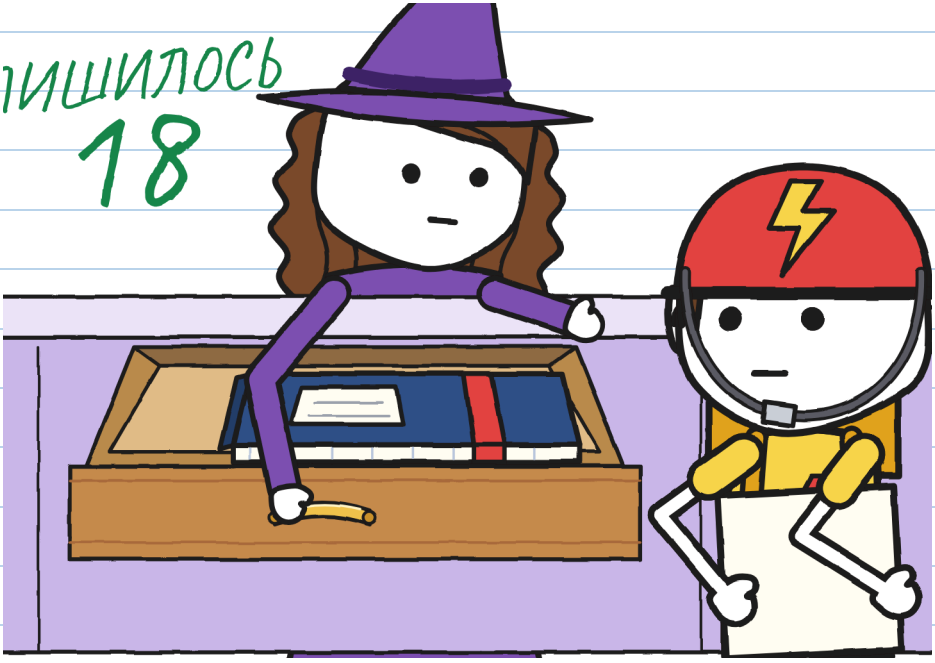
Тоньо прочитав аркуш. Подивився на Мару.

— Якщо я підпишу, хто знатиме?

— Я. І мій журнал реєстрації: там я записую доставки. Він із шухляди не виходить.

— А БЛИСКАВКА?

— Їй я не кажу. Журнал — не оголошення.

В оголошенні — цифри. Імена лишаються в шухляді. —Ю.

Тоньо підвівся зі своєї коробки.

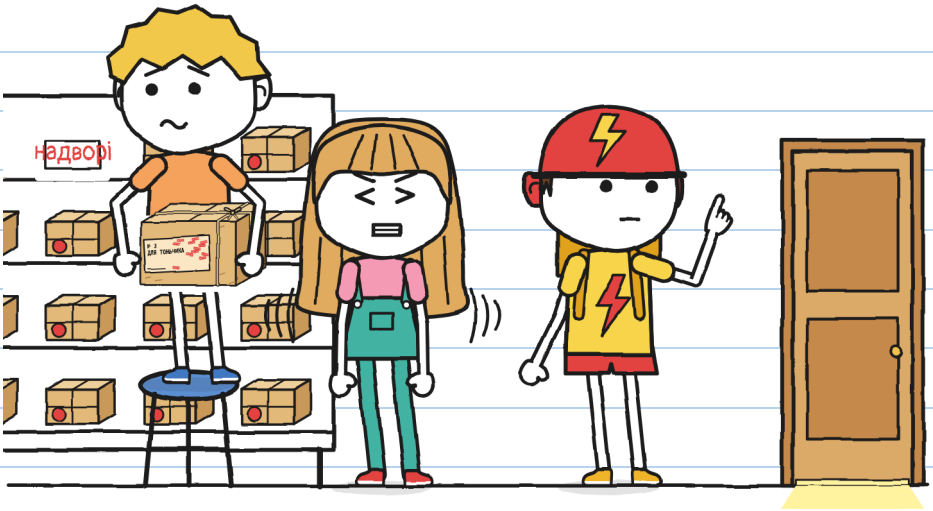
— Вибираю Б.

Юля не підстрибнула. Я бачив, як вона не підстрибнула.

— У підсобці, — продовжив Тоньо. — З вами двома.

— І я теж? — запитала Юля.

— Ти хочеш побачити мій підпис більше за всіх. Волію мати тебе перед очима.

У підсобці Тоньо знову дістав дзвіночок і записку. Дивився на них повільно, уважно.

— Перш ніж підписувати, дивлюся, що підписую, — сказав він, ні на кого не дивлячись.

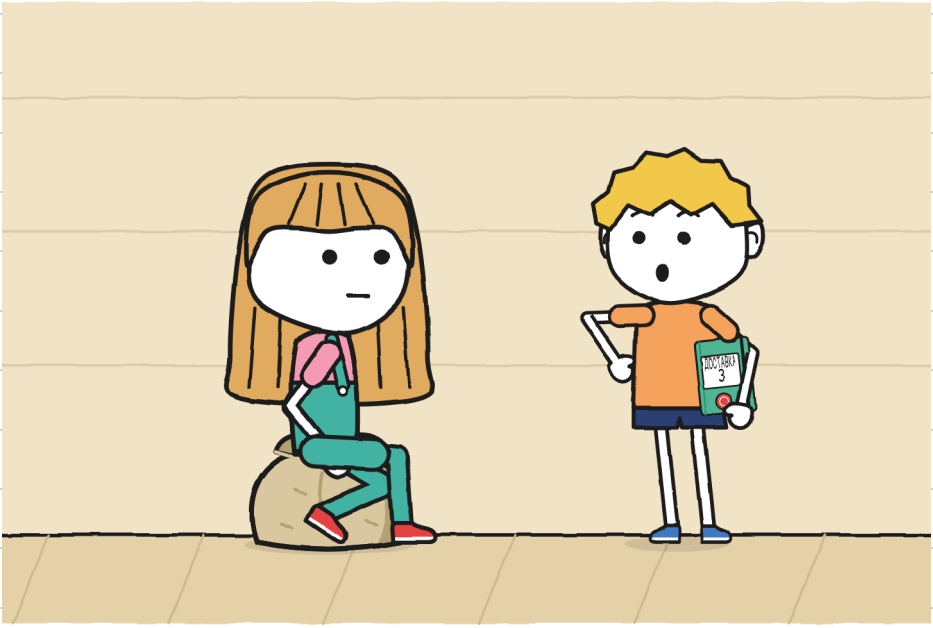
Юля стала рожевою, як її футболка.

Юля віддала Тоньо свій зелений маркер. Сіла на мішок у кутку.

— Що ти робиш? — запитав я.

— Сиджу на своїх руках. Щоб не допомагати.

Я закрив зошит і сховав під пахву.

Потім він усе записав. —Ю.

Тоньо зняв ковпачок із маркера й розписався.

На етикетці було «Тоньчик». У підписі — «Тоньо».

— Так годиться? — запитав Тоньо. — Це не те саме ім'я.

— Підписує той, хто отримує, — сказала Мара. — А отримали її ви.

Мара записала доставку у свій журнал. Юля вже тримала синій табурет. Поставила його на підлогу.

— Можна змінити табличку? — запитала вона в Тоньо, а не в Мари.

Тоньо глянув на табличку.

— Там тільки цифра.

— Тільки.

— Добре.

Я спершу спитала. Запиши. —Ю.

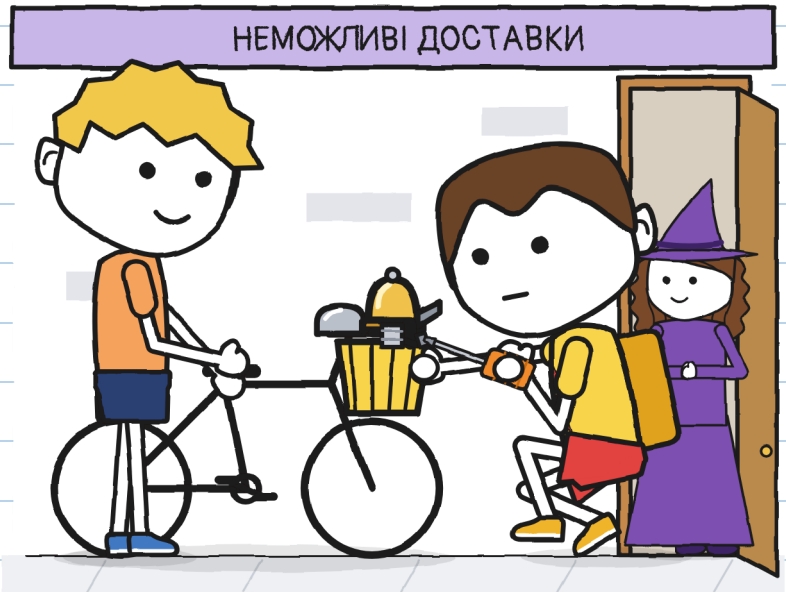
На тротуарі Тоньо притулив велосипед до стіни. Дістав з рюкзака викрутку.

— Ставиш дзвіночок? — запитав я.

— Так.

— А дзвінок БЛИСКАВКИ?

— Цей — БЛИСКАВКИ. А цей — мій.

Тоньо поставив його. Я лише тримав велосипед. І то тому, що він попросив. Тоньо торкнувся пальцем молоточка.

Дзінь.

О п'ятій десять проїхала БЛИСКАВКА.

Бруно загальмував.

— Що це дзвенить?

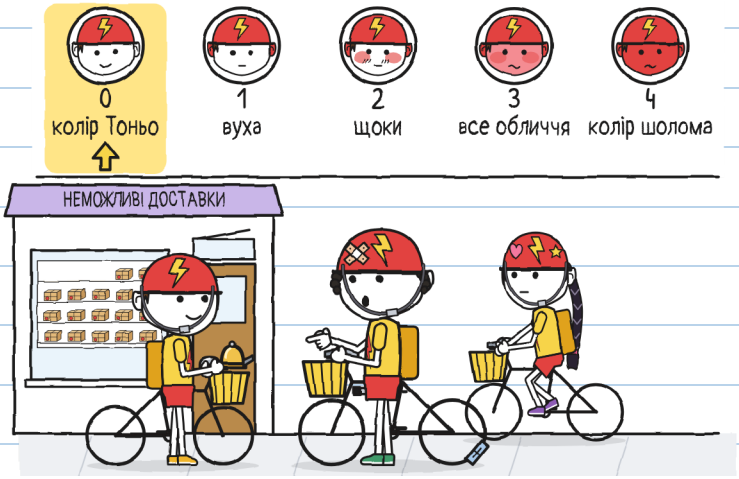
— Дзвіночок.

— Звідки він узявся?

— Він був мій.

— З тих часів, коли ти був Тоньчиком?

Я глянув на Тоньо. Нічого червоного. Навіть вух.

— З тих часів, коли мене так називали. Тепер я Тоньо. А ти як звешся?

— Про... — Бруно замовк. — Бруно.

— Ну то й добре, Бруно.

Бруно підняв голову. У БЛИСКАВЦІ вже два роки не називали його Бруно.

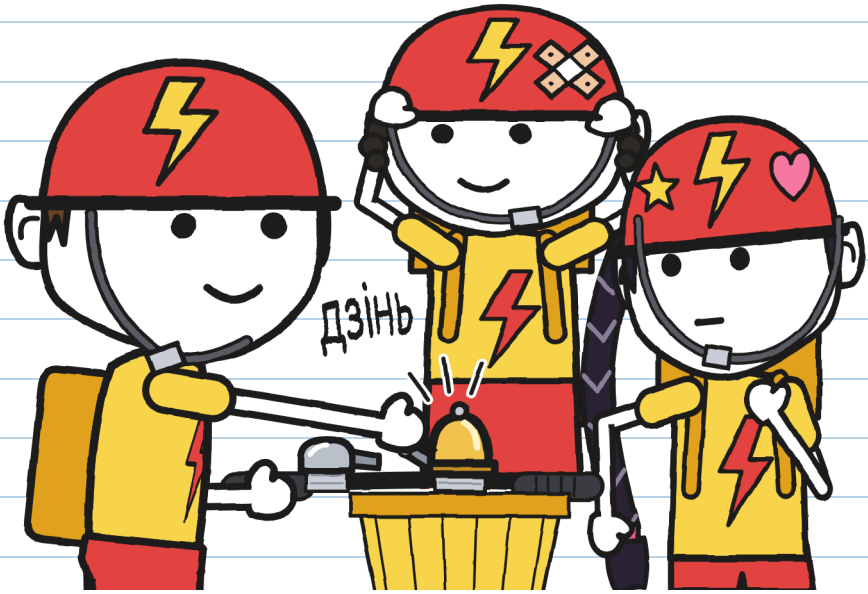
Зоя відкрила рота.

Тоньо торкнувся молоточка. Один раз.

Дзінь.

Зоя закрила рота. Подумала.

— Гарно звучить, — сказала вона. — Ми спізнюємося, Тоньо.

Він сказав «Тоньо». Нічого не додавши. —Ю.

Тієї ночі я знову залишив жалюзі піднятими.

— Знову стежиш? — запитала мама.

— Сьогодні стежу, щоб нічого не сталося.

— Це я вмію добре. Спи.

Я заснула з відкритим маркером. Подушка в мене зелена. —Ю.

Розвиднілося.

Нічого не задзвеніло.

Ні дзіню, ні вікна, ні пса з будинку No 4.

Це найгарніша тиша, яку я чув на своїй вулиці.

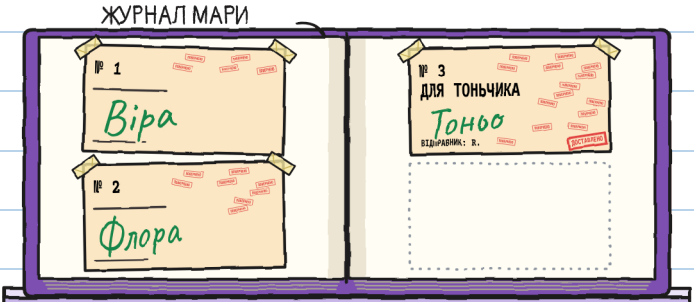

РОЗДІЛ 6

Поки що

У суботу о десятій я намалював полицю. Сімнадцять посилок. Три порожні місця.

Мара приклеїла етикетку у свій журнал, до двох інших.

Яйце, насіння й дзвіночок. Усі три прийшли із запізненням. Усі три прийшли.

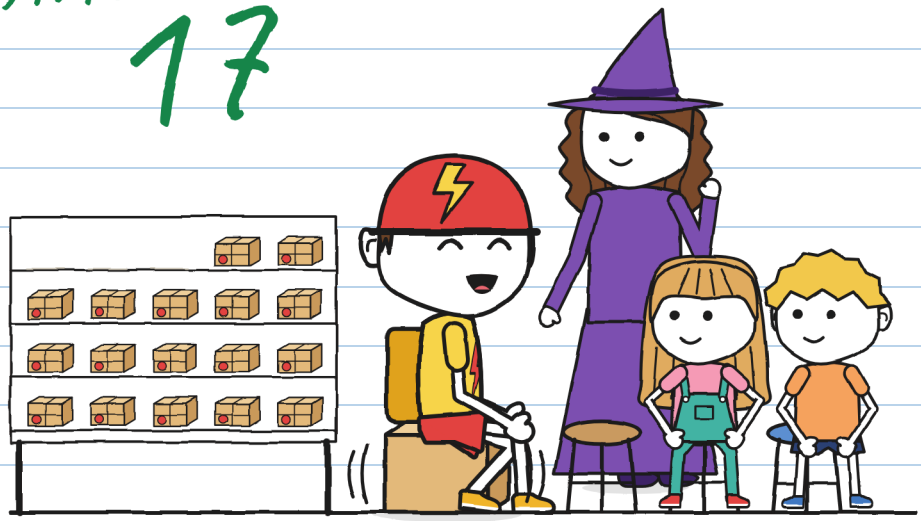
Третю підписав Тоньо. Цього разу я лише подала йому маркер. —Ю.

Тоньо сів у своїй коробці й заворушився. Цього разу на полицю не глянув.

— Це твоє сидіння «поки що», — сказала Мара.

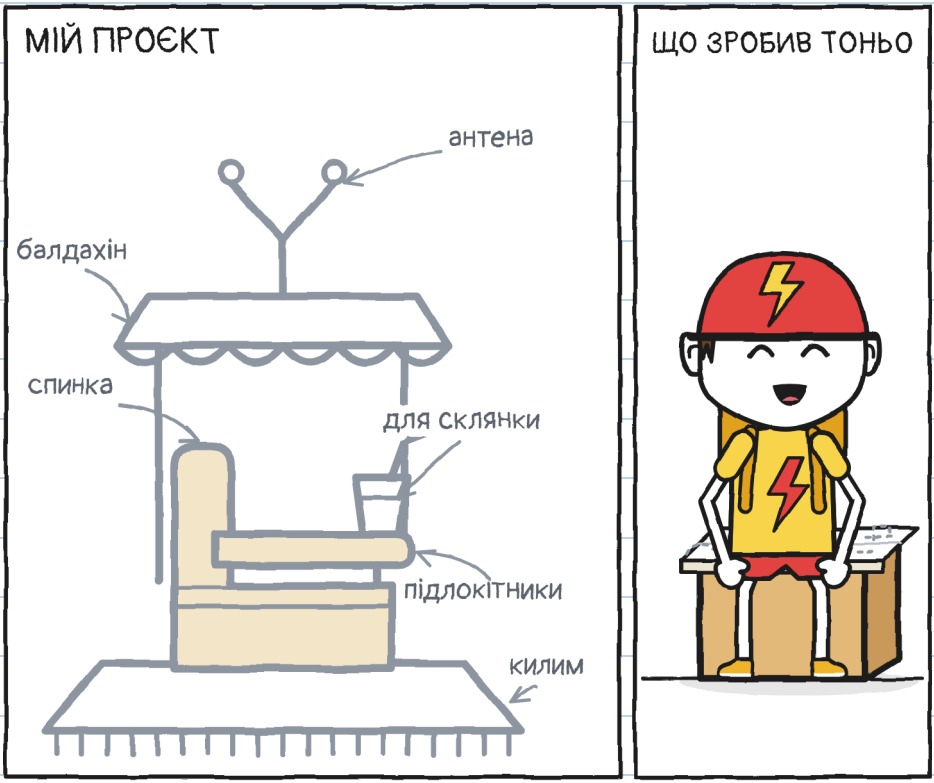
— Поки що мені підходить, — сказав Тоньо.

ЛИШИЛОСЬ 17

«Поки що» може тривати роки. Спитай № 3. —Ю.

Я показав Тоньо свій проєкт: малюнок сидіння. Я робив його цілий тиждень.

— Віддаси мені?

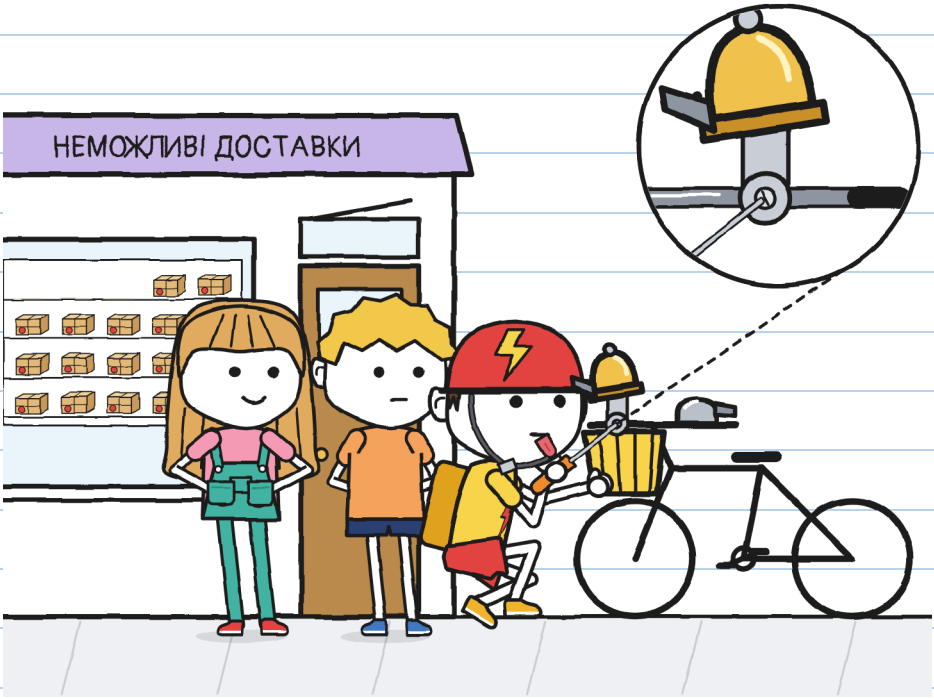
Він склав малюнок учетверо. Поклав на коробку й сів.

Надворі дзвіночок був перекошений на кермі.

— Потримаю, поки ти затягуєш, — сказав я.

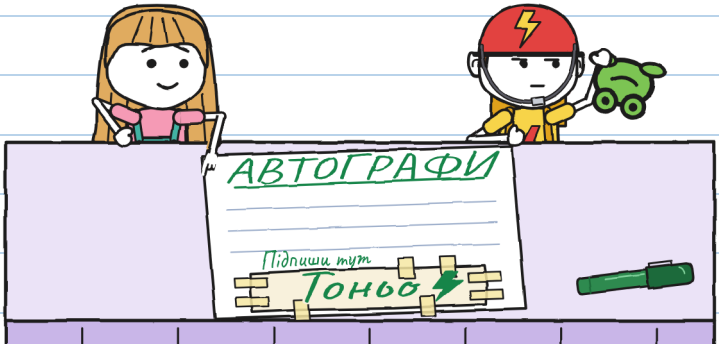
— Я сам.

Тоньо зміг сам. А я дивився на болт. Здавалося, в ньому сто витків.

Юля дістала аркуш з автографами.
Віконечко було заклеєне папером і великою кількістю скотчу.

— Це той, з пасткою, — сказала Юля Марі, не чекаючи запитань. — Я його полагодила.
Вона поклала аркуш перед Тоньо.
— Розпишешся на моєму автографі? По-справжньому. Без нічого під низом.
Тоньо глянув під аркуш. Глянув під прилавок. Перевернув жабку.
— Добре.

Я це заслужила. —Ю.

Опівдні Тоньо поїхав на доставку. Через дорогу повільно йшов чоловік у береті, зі своєю палицею.

Тоньо загальмував. Зачекав. Подзвонив у дзвіночок один раз. Ніби кажучи: «Я тут».

Дзінь.

Чоловік підняв палицю, щоб привітатися, і повільно пішов далі.

— Це дон Антоніо, — сказала Мара. — Другий Тоньчик у моєму списку.

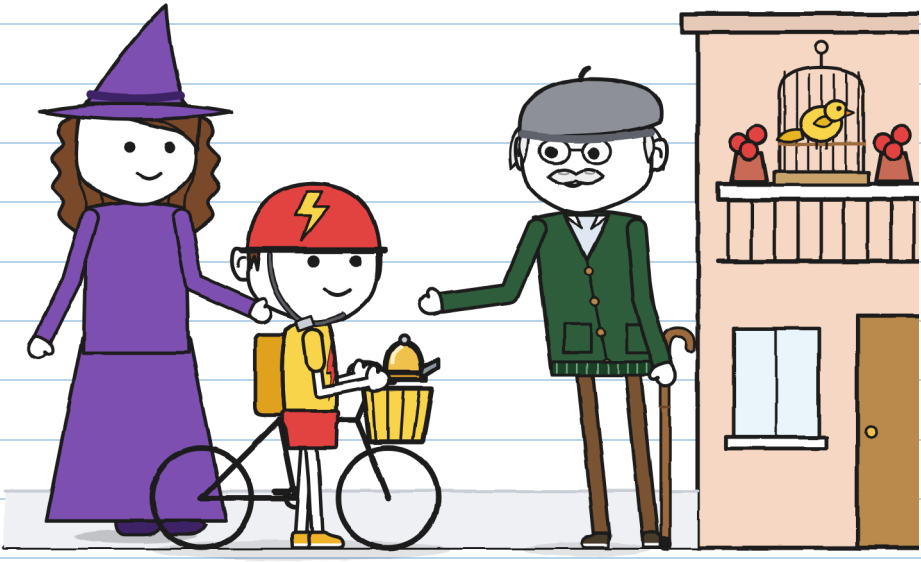
— Цей дзвіночок новий? — запитав чоловік, уже на нашому тротуарі.

— Старий, — сказав Тоньо. — Він був мій. З тих часів, коли мене називали Тоньчиком.

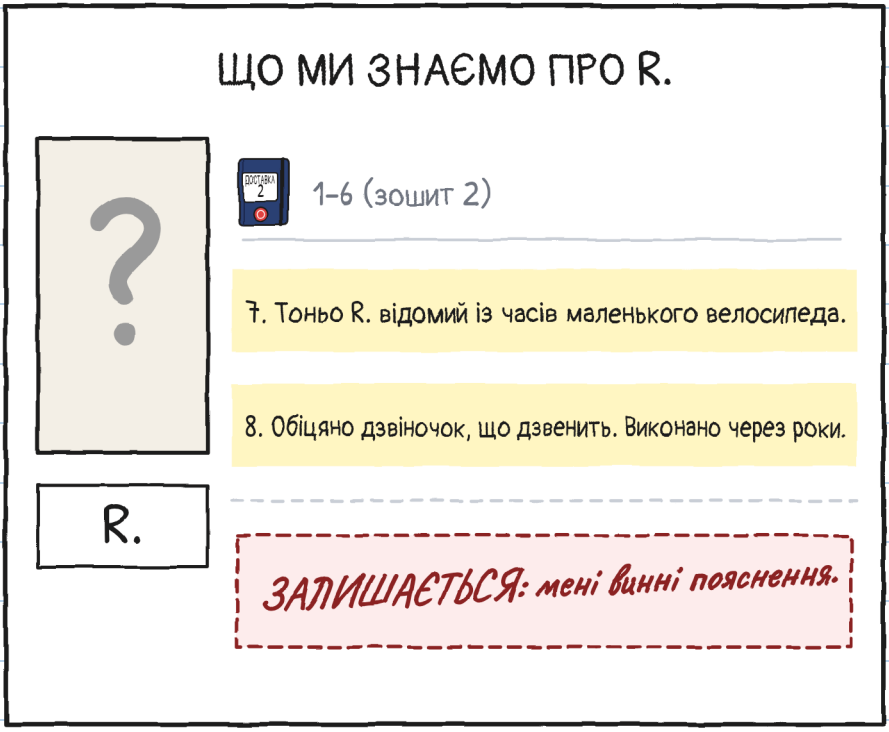
— Мене так не кличуть уже шістдесят років. Обміняємося? Ти — дон Антоніо, я — Тоньчик.

Тоньо подумав.

— Поки що ні.

Я дістав картку R. У ній уже було шість підказок. Я додав дві. Тоньо попросив у мене ручку. Дописав унизу своїм почерком.

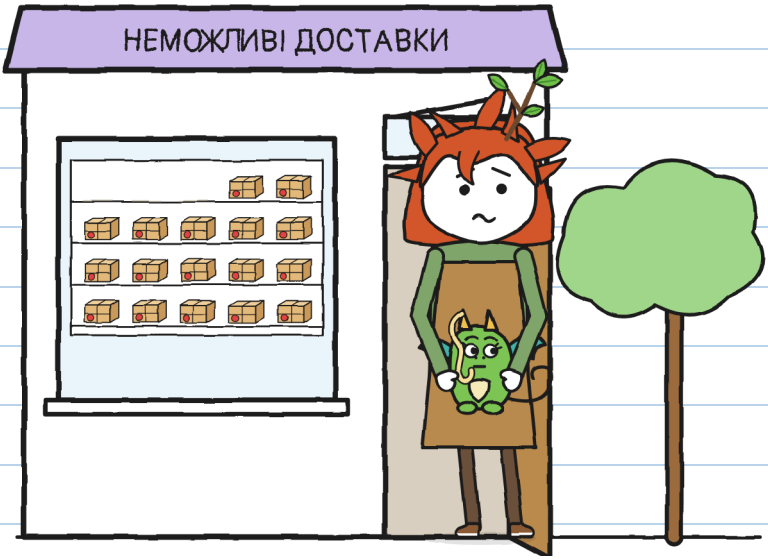

— Ти подякуєш? — запитала Юля.

— І подяку, і скаргу. Обидві. Я ще не знаю, хто такий R.

О першій зайшла Віра. На руках у неї була Крихта, а в волоссі — гілочка.

— Мені потрібна допомога. Крихта вже вміє злітати. Їй потрібне безпечне місце, щоб спуститися. — Вона зробила паузу. — Учора вона вибрала мій суп.

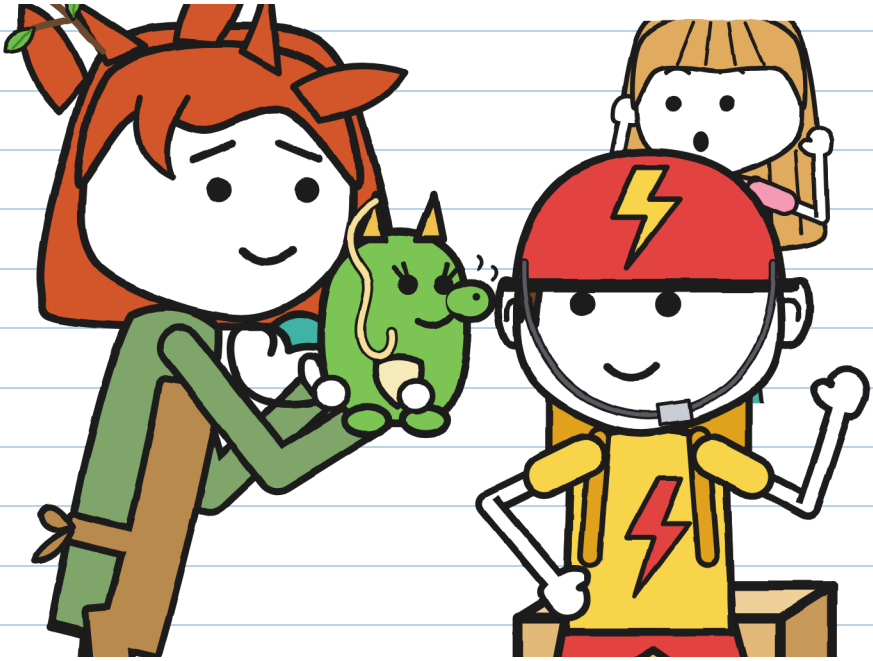
Крихта подивилася на мене й зробила моє обличчя «це не я».

Твоє, точнісінько. З локшинкою. —Ю.

— Вам потрібен хтось швидкий? — запитав Тоньо зі своєї коробки.

— Щоб мені допомагати, треба вміти чекати, — сказала Віра.

— Я теж уже вмію. Із цього тижня.

Я теж умію чекати. Вже можна? —Ю.

ДОСТАВКА No 3. Скільки кому знадобилося часу:

	БЛИСКАВКА: десять хвилин.
	R.: роки.
	Тоньо: шість днів.
	Юля, слухаючи: одинадцять хвилин (рекорд).

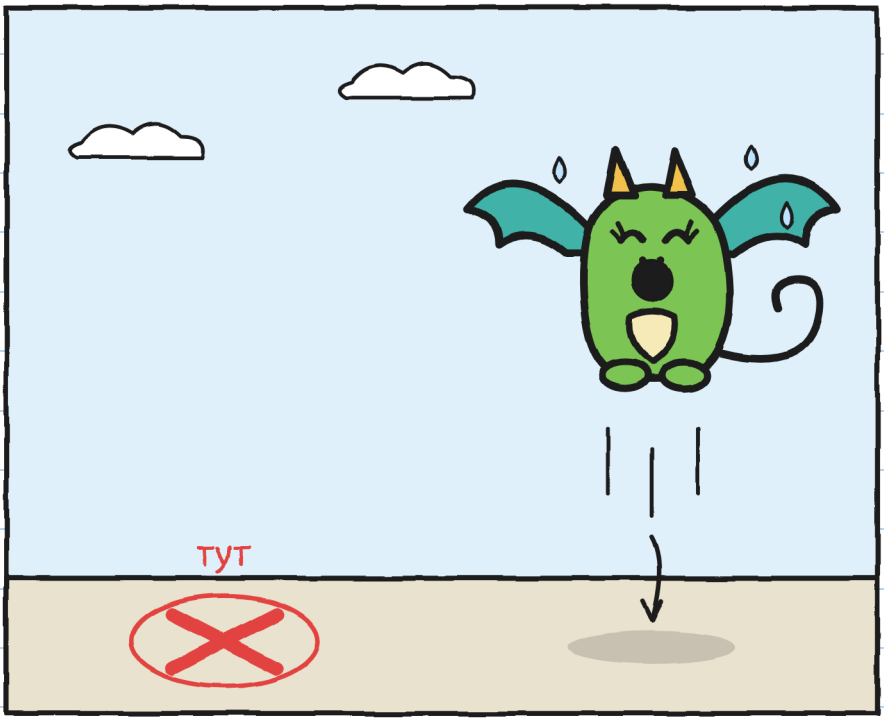

Тоньо поїхав на доставку. На вулиці пролунав дзінь. І ще один.
Цього разу в дзвіночок дзвонив він.

Я поки що дзвеню сама. Я вчуся. —Ю.

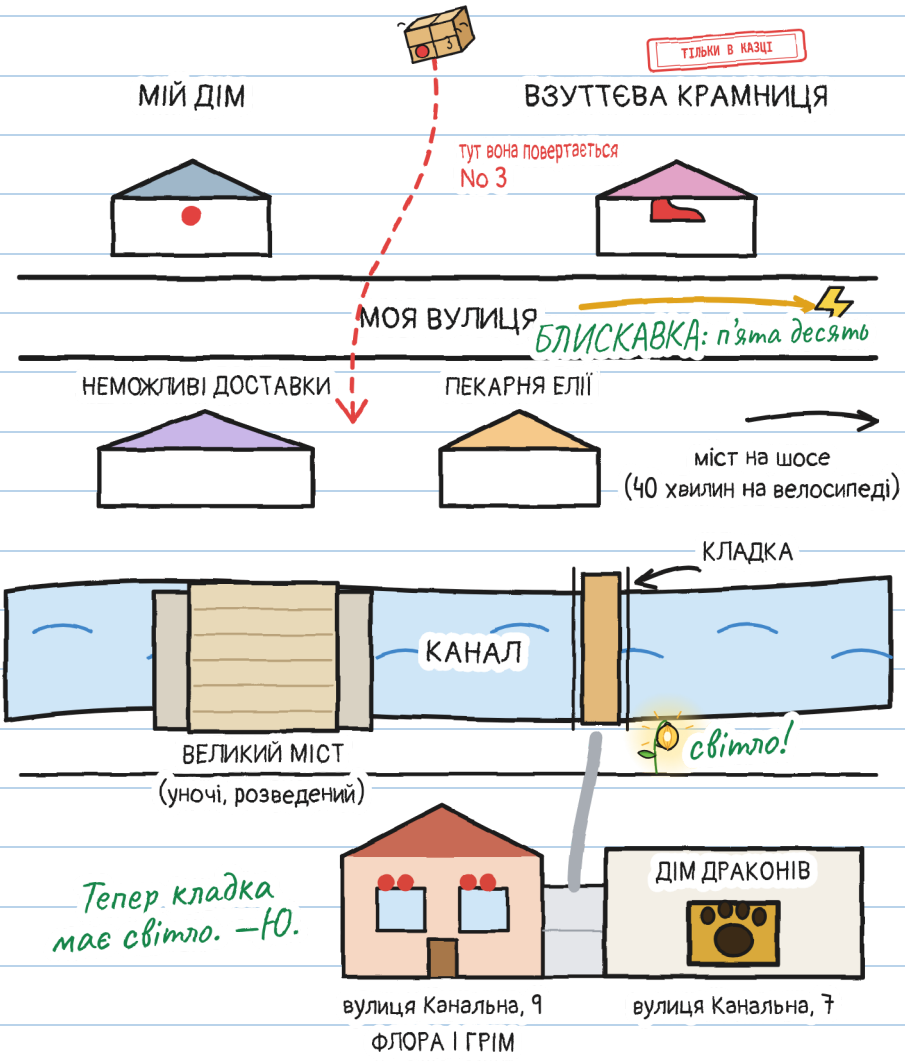
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 4

(скоро)

Де приземляється дитинча дракона, яке за тобою все повторює? —Ю.

РАЙОН (версія 3)

А ТИ, ЯК ТЕБЕ ЗВАТИ?

Тоньо називали Тоньчиком. Тепер він сам обирає собі ім'я. А ти?

Мені подобається, коли мене звуть...

Мене також можуть звати...

Волію, щоб мене не звали...

Я — Юля. «Ю.» — лише коли підписуюся. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
МАРА Й ТОНЬО СМІЮТЬСЯ. БАЧИШ ЧЕРВОНИЙ ВЕЛОСИПЕД?

РОЗМІР XS · A1
Мара ледь не засміялася. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР S · A2
Мара видала звук, майже сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР M · B1
Мара видала звук. Він був схожий на сміх. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР L · B2
Мара видала звук, який в іншої людини був би сміхом. Тоньо теж засміявся. Я не бачив, щоб він сміявся, із суботи.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожному — свій розмір. Той самий дзінь. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНІЙ ВЕЛОСИПЕД: ЩО РОБИТИ

1. Шолом — завжди, і добре застебнутий. Навіть якщо їдеш «тільки поряд».
2. Щоб тебе бачили й чули: ліхтарі, світлий одяг і дзвінок. Дзвінок попереджає; не командує.
3. Обидві руки на кермі. Якщо щось відволікає, зупинись у безпечному місці.
4. Тротуар належить тим, хто йде пішки: там — велосипед у руці. Перш ніж перетинати дорогу, зупинись і подивись.

Печатка ТІЛЬКИ В КАЗЦІ позначає те, що буває в казці, а на вулиці — ні.

ПЕРЕД ВИЇЗДОМ ПЕРЕВІР СВІЙ ВЕЛОСИПЕД

